

Libris
Respect pentru oameni și cărți

Pentru Maureen Meggit, care, la cei 511 ani ai săi,
sunt aproape sigur că ascunde o bestie în pod.

J. M. P.

Pentru Ami, minunata mea agentă

I. F.

The Beast and the Bethany
Jack Meggitt-Phillips

Copyright text © 2020
Jack Meggitt-Phillips
Copyright ilustrații © 2020
Isabelle Follath
Scriitorul și-a declarat drepturile
pentru a fi identificat ca autor
al acestei cărți.

Ediție publicată pentru prima dată în
limba engleză de Egmont Books UK
Limited, London.

Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90;
031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Bethany și Bestia
Jack Meggitt-Phillips

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Delia Zahareanu
Corector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactare: Mihai Stoianov
Copertă: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii
Naționale a României
MEGGITT-PHILLIP, JACK
Bethany și Bestia / Jack Meggitt-Phillips;
trad. din lb. engleză de Diana Dorobanțu. –
București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6683-3
I. Dorobanțu Diana (trad.)
821.111

Jack Meggitt-Phillips

BETHANY ȘI BESTIA

Ilustrații de Isabelle Follath

Traducere din limba engleză de Diana Dorobanțu

LITERA
București

Cuprins

Papagalul purpuriu	5
Cererea neobișnuită	17
Discuția tensionată	25
Menjul de copii	39
Bethany	53
Ospățul mobil	61
Marele Ospăț	69
Tortul dispărut	77
Planul cel șiret	87
Scuzele	101
Revista și perna	113
Micul dejun	123
Lista de dorințe	133
Coliția goală	147
Orfanii nevoiași	159
Draperiile zgomotoase	171
Inconvenientul	179
Cretinul	187
Sfârșitul lui Ebenezer	197
Bethany și Bestia	215
Ultima masă	227
APROAPE... SFÂRȘIT	241
Bestia și crescătorul de păsări	243

Papagalul purpuriu

Ebenezer Tweezer era un bărbat îngrozitor, cu o viață minunată.

Nu îi era niciodată foame, deoarece frigiderele lui gemeau de mâncare. Nu se chinuia defel să înțeleagă cuvinte lungi, cum ar fi „confibularitate” sau „paralelipod”, deoarece citea cărți foarte rar.

Nu avea copii sau prieteni, așa că nu era deranjat niciodată de zgomote neplăcute sau de conversații nedorite. Nu mergea la petreceri sau aniversări, așa că nu-și bătea niciodată capul cu alegerea hainelor.

Ebenezer Tweezer nu se îngrijora nici măcar de propria moarte. La începutul poveștii noastre, mai avea o săptămână până să împlinească 512 ani, însă,

dacă l-ai fi întâlnit pe stradă, nu i-ai fi dat mai mult de

L-am putea descrie drept un bărbat chipeș. Avea părul scurt, blond auriu, nasul mic, gura delicată și ochi strălucitori ca diamantele în lumina lunii. Mai avea și o mină inocentă absolut fermecătoare.

Din păcate, înfățișarea poate fi înșelătoare. Vedeți voi, la începutul poveștii noastre, Ebenezer era gata să facă un lucru foarte rău.

Mai întâi, Ebenezer intră într-un magazin de păsări. Apoi așteptă răbdător la coadă după o persoană nerăbdătoare. Persoana nerăbdătoare era o fetiță slabă ca un țâr, care avea un rucsac cu două insigne pe el. Pe una scria BETHANY, iar pe cealaltă, DISPARI.

– Vreau un animal de companie! spuse fata amabilului proprietar rotofei al magazinului de păsări.

– Ce fel de animal cauți? o întrebă acesta.

– O broască! Sau o panteră! Sau un urs polar!

– Mă tem că nu ești unde trebuie. Magazinul de urși polari și pantere este mai încolo, pe stradă, iar piața de broaște este deschisă numai miercurea. Pot să-ți ofer o pasăre însă, îi explică vânzătorul.

Fata căută în rucsac și scoase un șlap, un biscuite pe jumătate mâncat, două scoici și o riglă pe care scria A LUI GEOFFREY. Puse toate obiectele pe tejghea.

– Ce pasăre pot să cumpăr cu astea? întrebă fata.

Negustorul studie cu atenție obiectele și făcu niște calcule în minte.

– Dacă îmi dai și rucsacul, îți dau zece viermi, spuse el.

Fata fu foarte încântată de ofertă. Își dădu rucsacul jos din spate și i-l înmână. Vânzătorul scoase zece viermi din buzunar și i-i puse în palmă. Fata se năpusti spre ușă, dând peste Ebenezer.

– Îmi pare rău, domnule Tweezer, spuse bărbatul. Cu ce vă pot ajuta?

– Nu-i nimic, spuse Ebenezer. Am venit să iau un papagal wintlorian cu piept purpuriu.

Crescătorul de păsări aduse papagalul adormit, dar Ebenezer nu îl luă imediat. Așteptă să-i fie înmănată colivia și mai rămase puțin în magazin, la taclale, deși nu era un mare amator de discuții.

– Este un papagal special, rețineți, spuse vânzătorul. Au rămas mai puțin de douăzeci ca el în întreaga lume. N-o să-l pierdeți, nu-i așa?

– Nu, răspunse Ebenezer, mutându-se de pe un picior pe altul.

– Nu prea mai ai ocazia să dai peste așa ceva, mi-a luat mult timp să-l gădesc. Nu orice magazin îți poate face rost de un papagal care chiar vorbește și cântă. Mai ales unul care cântă melodii ca oamenii, nu ciripituri. Aceste păsări adoră să aibă public. Nu sunteți genul de persoană care să-l țină doar pentru el, ascuns, nu-i așa? întrebă negustorul.

– N-o voi face, spuse Ebenezer.

Se simțea foarte incomod sub privirile vânzătorului.

– Pasărea asta are nevoie de multă grijă și atenție. Are nevoie de dragoste. Nu vă veți purta urât cu ea, nu-i așa? mai întrebă crescătorul de păsări.

– Bineînțeles că nu! răspunse Ebenezer, cu voce ridicată și tremurătoare.

Negustorul își cunoștea bine păsările și le iubea pe toate, de la cele cântătoare acvaticе până la pescărușii cu picioare galbene, așa că nu și-ar fi dorit ca vreuna să ajungă într-un loc neprietenos. Îl ținui cu privirea pe Ebenezer.

– Știu exact ce fel de persoană sunteți, spuse bărbatul, după ce îl privi câteva secunde.

Ebenezer inspiră adânc.

– Sunteți un iubitor de păsări nemaipomenit! spuse negustorul. Mi-am dat seama după chipul dumneavoastră!

Ebenezer zâmbi ușurat și-i dădu banii. Îi plăti mult peste prețul convenit, ca o mulțumire în plus pentru munca depusă.

Își luă la revedere și plecă ducând pasărea adormită în colivie. Se urcă în mașină și porni spre casă. Exact când parca, papagalul se trezi cu un căscat zgomotos:

– Bună dimineața! spuse pasărea, cu o voce clară, deloc asemănătoare unui papagal.

Vorbea pe un ton jos, catifelat.

– Este după-amiază târziu, spuse Ebenezer.

– Pfui, pfui! Atunci, bună seara. Mă numesc Patrick.

– Iar eu sunt domnul Tweezer. Bine ai venit în noua ta casă!

– Mamă, mamă! exclamă Patrick.

„Mamă, mamă” chiar erau cele mai potrivite cuvinte, căci casa lui Ebenezer era cu adevărat extraordinară. Avea cincisprezece etaje în înălțime și era lată cât douăsprezece elefanți. Fațada era vopsită în roșu, iar grădina era suficient de mare să găzduiască mai multe petreceri în același timp.

Observând toate aceste detalii din colivia lui, Patrick era foarte încântat. Era un papagal care călătorise mult, susținuse turnee muzicale în mai multe țări, dar nu mai văzuse niciodată așa ceva. Voia să zboare în fiecare colț al casei și să se familiarizeze.

– Pot ieși din colivie acum? întrebă el.

– Încă nu, răspunse Ebenezer. Mai întâi aș vrea să cunoști pe cineva. Mai bine zis, ceva, cred că ar fi o descriere mai potrivită.

Ebenezer coborî din mașină și îl duse pe Patrick în casă. Urcă pe scări, cărându-l în colivie.

– Acest ceva locuiește la ultimul etaj, spuse Ebenezer. Și de-abia așteaptă să te cunoască.

Ebenezer urca scările, în timp ce Patrick observa totul în jurul lui. Călătoria de cincisprezece etaje se încheie repede, iar pasărea admiră frumoasele tablouri și obiectele de preț din jur.

– Încearcă să nu te sperii, spuse Ebenezer, odată ajunși la ultimul etaj. N-o să-i placă de tine, dacă ești speriat.

Ebenezer apăsă mânerul ușii vechi și șubrede din capătul scărilor. Aceasta se deschise cu un scârțâit.

Apoi aprinse lumina. Camera nu semăna deloc cu restul casei. Era umed și mirosea puternic a varză fiartă. Era goală, cu excepția unor draperii de catifea roșie și a unui clopoțel auriu aflat în capătul camerei.

Ebenezer se duse spre draperii. Se opri înainte de a le trage.

– Nu striga și nu țipa. Nu-i plac aceste zgomote, îl avertiză pe Patrick.

Ebenezer trase draperiile și dezvălui bestia. Era o masă amorfă și cenușie, cu trei ochi negri, două limbi tot negre și o gură mare, din care îi curgeau balele. Avea mâini și picioare minuscule.

Ebenezer era încântat să vadă că Patrick reacționase remarcabil de bine. Nu țipase și nici nu strigase „O, ce scârbos!”.

După ce stătu un moment să-și revină, Patrick spuse:

– Bună dimineața! Numele meu este Patrick.

– E după-amiază târziu.

Vocea bestiei era molatică și alunecoasă.

– Vreau să cânti.

– Ce ai vrea să cânt? întrebă Patrick.

– Cântă o melodie despre mine! ceru bestia.

Patrick se opri o clipă. Apoi începu să cânte.

Bestia are cea mai frumoasă casă din regat.

Pe cât e de-naltă și mare, tot atâta în lat.

Chiar și regina, în al ei falnic, grandios castel,

Cu bestia nu s-ar putea lua la-ntrecere defel.

Ebenezer fu impresionat. Melodia era plăcută auzului, iar versurile păreau să o facă fericită pe bestie.

Bestia are o față rotundă, mereu preocupată.

Cu trei ochi veghează nimic să nu lipsească niciodată.

Are și două limbi cu care linge tot ce se află-mprejur,

O bestie ca asta e unicat, o jur!

Patrick se opri din cântat. Își ceru scuze că fusese un cântec atât de scurt, dar le zise că urmează să nascocască unul mai lung când o va cunoaște mai bine pe bestie.

Ebenezer scoase un suspin de ușurare când văzu că bestia zâmbea. Zâmbetul era umed și plin de bale.

– A fost frumos. Spune-mi, mai există multe păsărele ca tine? întrebă bestia.

– Ohoho, nu! Mai sunt doar douăzeci ca noi în întreaga lume.

Ochii lui Patrick se umplură de lacrimi purpurii.

Încercă să treacă peste propria tristețe întrebând:

– Câte bestii ca tine mai sunt?

– Eu sunt singura, ultima supraviețuitoare.

Bestia zâmbea în timp ce spunea asta.

– E bine că ești așa de rar. Îmi plac lucrurile rare. Vino mai aproape, să te văd mai bine, păsărelule.

Bestia îl privi ținând pe Ebenezer, așteptând. Ebenezer luă colivia și-l apropie pe Patrick de cei trei ochi negri care clipeau.

– Mai aproape, ordonă bestia.

Ebenezer trase colivia la trei pași de bestie.

– Și mai aproape, spuse bestia.

Ebenezer aduse colivia chiar în fața gurii mari și băloase a bestiei. Mirosul de varză fiartă era acum extrem de înțepător.

– Acum mă poți vedea? întrebă Patrick, un pic nervos.

– O, te-am văzut perfect de la bun început, spuse bestia, în timp ce-și lungea gura băloasă cu cele două limbi negre.

– Atunci... atunci de ce ai vrut să vin mai aproape? întrebă Patrick.

A fost ultima lui întrebare.

